

Sygn. akt SDI 29/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej
Przemysława Rosatiego,

w sprawie **adwokata A.Z.**,

obwinionego z art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 1 ust. 2, § 6 i § 49
Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 27 października 2016 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 19 grudnia
2015 r.,

utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...] z
dnia 14 lutego 2015 r.,

**uchyla zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej obciążenia
obwinionego kosztami postępowania odwoławczego i w tym
zakresie przekazuje sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu
Adwokatury do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...] z dnia 14 lutego 2015 r., obwiniony adwokat A.Z. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na tym, że będąc pełnomocnikiem z urzędu pozwanej H. K. w sprawie przed Sądem Rejonowym w [...] o sygn. akt II C ...4/09 w okresie od dnia 16 lutego 2011 r. co najmniej do dnia 16 maja 2011 r. nie powiadomił klientki o terminach rozpraw w postępowaniu apelacyjnym przed Sądem Okręgowym w [...], V Wydział Cywilny Odwoławczy o sygn. akt V Ca .../11 oraz nie zawiadomił klientki o treści wyroku tegoż Sądu z dnia 16 maja 2011 r., czym dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 ustawy Prawo o advokaturze w zw. z § 1 ust. 2, § 6 i § 49 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu. W związku z uznaniem opisanego wyżej przewinienia dyscyplinarnego za wypadek mniejszej wagi, na podstawie art. 95d ustawy Prawo o advokaturze, postępowanie dyscyplinarne wobec adw. A.Z. zostało umorzone.

Na podstawie § 14 pkt 2 ppkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzono na rzecz adw. K. J. kwotę 504 zł powiększoną o podatek od towarów i usług w kwocie 115,92 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz pokrzywdzonej H. K.

Na podstawie art. 95l ust. 2 ustawy Prawo o advokaturze, kosztami postępowania obciążono Izbę Adwokacką w [...].

Od powyższego orzeczenia odwołanie wywiódł obwiniony, który zaskarżając je w całości, w oparciu o przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił mu obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- „art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 95n ustawy – Prawo o advokaturze poprzez brak szczegółowego wskazania, na jakich dowodach sąd oparł się w zakresie ustaleń faktycznych oraz brak szczegółowej analizy poszczególnych

dowodów w tym analizy różnic pomiędzy wyjaśnieniami obwinionego a zeznaniami pokrzywdzonej;

- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 95n ustawy – Prawo o adwokaturze, poprzez niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności dotyczących twierdzeń pokrzywdzonej, że nie oczekuje od pełnomocnika zaskarżania wyroku Sądu Rejonowego, że nie zamierza opłacać apelacji, twierdząc jednocześnie, że nie była zainteresowana przebiegiem rozprawy apelacyjnej;

- art. 89 ust. 2 – Prawo o adwokaturze, poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, pominięcie dowodów korzystnych dla obwinionego ukazujących niewiarygodność pokrzywdzonej w szczególności w zakresie przekazywania przez nią okoliczności, co do których zostało umorzone postępowanie przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Rady Adwokackiej w [...]”.

W konkluzji odwołania skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu,

oraz alternatywnie o:

2) uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Orzeczeniem z dnia 19 grudnia 2015 r., Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury, na podstawie art. 95n ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.:

1. zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy,
2. obciążył obwinionego kosztami postępowania odwoławczego w wysokości 1000,00 zł (jeden tysiąc złotych),

3. na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził na rzecz adwokata K.J. kwotę 420,00 złotych powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz pokrzywdzonej H. K.

Od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w dniu 21 marca 2016 r. obwiniony wniósł odwołanie, w którym zaskarżył wspomniane orzeczenie w zakresie kosztów postępowania, zarzucając mu obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na jego treść, a to:

- art. 95l ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 95 d ustawy Prawo o adwokaturze poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i obciążenie kosztami postępowania drugoinstancyjnego obwinionego pomimo braku jego skazania,

- art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 95n ustawy Prawo o adwokaturze poprzez odstąpienie od zwolnienia obwinionego od zapłaty kosztów postępowania mimo względów słuszności wynikających z okoliczności przedmiotowej sprawy i sytuacji bytowej obwinionego.

W konkluzji obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez nieobciążanie kosztami postępowania drugoinstancyjnego obwinionego lub zwolnienie go od tych kosztów.

W dniu 15 kwietnia 2016 r. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego została wywiedziona również kasacja, w której obrońca obwinionego zaskarżając wskazane orzeczenie w zakresie kosztów postępowania zarzucił mu rażące naruszenie prawa, a to „art. 95 pkt 1 i 2 (w istocie art. 95 ust. 1 i 2 – przyp. SN) ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 95d ustawy – Prawo o adwokaturze poprzez jego obrazę i obciążenie kosztami postępowania drugoinstancyjnego obwinionego pomimo braku jego skazania. W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez nieobciążanie obwinionego kosztami postępowania”.

W dniu 19 kwietnia 2016 r. Prezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wydał zarządzenie, o następującej treści: „wobec złożonej kasacji obrońcy obwinionego adw. A.Z. odwołanie z dnia 16 marca 2016 r. pozostawić w aktach sprawy”.

Na rozprawie kasacyjnej obwiniony poparł kasację swego obrońcy i wnioski w niej zawarte.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o uwzględnienie kasacji, uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wywiedziona przez obrońcę obwinionego musiała, z przyczyn niżej wskazanych, skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej obciążenia obwinionego kosztami postępowania odwoławczego i w tym zakresie konieczne było przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury do ponownego rozpoznania.

Przed przystąpieniem do wskazania przyczyn uwzględnienia kasacji należy odnieść się do kwestii jej dopuszczalności w zakresie dotyczącym wyłącznie zawartego w orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Zaakcentować już w tym miejscu trzeba, że dopuszczalność wniesienia kasacji jedynie od rozstrzygnięcia obejmującego koszty procesu jawi się jako wątpliwa na gruncie przepisów k.p.k. i wątpliwości tych nie rozwiął znowelizowany art. 426 § 2 k.p.k., który przyznał prawo do wniesienia zażalenia do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego na postanowienie sądu odwoławczego w przedmiocie kosztów procesu, o których sąd ten orzekał po raz pierwszy (Dz.U. z 2015 r., poz. 1185). Powyższa uwaga ma o tyle istotne znaczenie, że zgodnie z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze, *w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego*.

Odniesienie się do kwestii dopuszczalności kasacji nie musiało być w zaistniałym układzie faktycznym i prawnym poprzedzone szczegółowym wnikaniem

w istotę sporu ogniskującego się wokół dopuszczalności zaskarżenia kasacją orzeczeń o kosztach procesu zapadłych w postępowaniu karnym. Nie było też potrzeby prowadzenia pogłębionych rozważań na temat tego, czy i w jaki sposób na prezentowane w analizowanej materii w doktrynie procesu karnego i judykaturze stanowiska, wpływa zmienione brzmienie przepisu art. 426 § 2 k.p.k. Wystarczy jedynie stwierdzić, że wyrażane w powyższym przedmiocie zróżnicowane poglądy są przede wszystkim konsekwencją odmiennych ocen charakteru orzeczenia o kosztach procesu zawartego w wyroku. Na ich ostateczny kształt wpływa również wyznaczany przez art. 519, 521 i 523 k.p.k. katalog orzeczeń zaskarżalnych kasacją. W judykatach opartych na założeniu, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu - także wówczas, gdy zawarto je w wyroku - jest postanowieniem, stwierdzano bowiem, że kasacja od tego orzeczenia stronom nie przysługuje, a mogą ją wywieść jedynie podmioty kwalifikowane wskazane w art. 521 k.p.k. (tak Sąd Najwyższy w: postanowieniu z dnia 20 lutego 2014 r., V KK 379/13, LEX nr 1441480; postanowieniu z dnia 4 lutego 2015 r., V KK 342/14, LEX nr 1661945). Natomiast w orzeczeniach, gdzie za punkt wyjścia przyjęto tezę, że zawarte w wyroku rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu nie ma charakteru postanowienia wskazywano, że wniesiona przez stronę kasacja może opierać się na zarzucie odwołującym się do tego rozstrzygnięcia, o ile dotyczy wyroku sądu odwoławczego, do którego zaskarżenia w drodze kasacji strona ta jest w konkretnym układzie sytuacyjnym uprawniona (tak Sąd Najwyższy w: postanowieniu z dnia 9 marca 2007 r., II KZ 2/07, LEX nr 258724; wyroku z dnia 8 kwietnia 2015 r., IV KK 358/14, LEX nr 1710385).

W postępowaniu dyscyplinarnym, toczącym się zasadniczo (z posiłkowym jedynie zastosowaniem przepisów k.p.k.), w oparciu o przepisy ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.), zarysowany wyżej spór istniejący na gruncie k.p.k. nie ma racji bytu. Zgodnie bowiem z art. 95 ust. 2 ustawy Prawo o adwokaturze, *rozstrzygnięcia sądu dyscyplinarnego zapadają w formie orzeczeń lub postanowień. Orzeczenie może być wydane jedynie na rozprawie, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej*. Z powyższego wynika, że każde z rozstrzygnięć zawartych w orzeczeniu ma charakter orzeczenia (zapadło wszak w tej formie), a każde z rozstrzygnięć

zawartych w postanowieniu, przyjmuje formę postanowienia. W świetle powołanej regulacji, zamieszczenie w orzeczeniu rozstrzygnięcia w postaci postanowienia, nie jest *lege artis* możliwe. Forma decyzji procesowej wyznacza bowiem charakter wszystkich zawartych w niej rozstrzygnięć. Podkreślić tutaj trzeba, że na gruncie kodeksu postępowania karnego brak jest regulacji odpowiadającej treścią art. 95 ust. 2 ustawy Prawo o adwokaturze. Przepis art. 93 § 1 k.p.k. stanowi bowiem jedynie, że *jeżeli ustawa nie wymaga wydania wyroku, sąd wydaje postanowienie*. Przepis ten nie przesądza jednak wyraźnie formy poszczególnych rozstrzygnięć zawartych we wskazanych orzeczeniach.

W świetle powyższego wyводу, bazującego na odmiennym uregulowaniu interesującej nas materii w k.p.k. i w ustawie Prawo o adwokaturze, należy stwierdzić, że zawarte w orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania jest orzeczeniem, a nie postanowieniem. Słuszność tej tezy potwierdza również brzmienie przepisu art. 95 ust. 1b ustawy Prawo o adwokaturze, zgodnie z którym, *prawomocne orzeczenie w zakresie kary pieniężnej oraz kosztów postępowania stanowi tytuł egzekucyjny w rozumieniu art. 777 Kodeksu postępowania cywilnego i po nadaniu mu klauzuli wykonalności przez sąd rejonowy właściwy ze względu na siedzibę sądu dyscyplinarnego, który wydał to orzeczenie, podlega wykonaniu w drodze egzekucji prowadzonej w trybie tej ustawy*.

Pamiętać przy tym należy, że na gruncie ustawy Prawo o adwokaturze, w przeciwieństwie do kodeksu postępowania karnego, ustawodawca nie posługuje się pojęciem orzeczenia jako zbiorczej nazwy obejmującej swym zakresem znaczeniowym wszystkie rodzaje wydawanych przez sąd decyzji procesowych. Trafność tej tezy potwierdził również Sąd Najwyższy wskazując, iż „błędny jest pogląd skarżącego, że postanowienia są rodzajem orzeczeń. Treść przepisu art. 95 ust. 2 ustawy jednoznacznie wskazuje, że orzeczenia i postanowienia są różnymi kategoriami rozstrzygnięć sądów dyscyplinarnych. Użyte w ustawie - Prawo o adwokaturze słowo "orzeczenia" nie stanowi zbiorczego określenia wszelkich rozstrzygnięć jakie podejmują sądy dyscyplinarne, a określa formę rozstrzygnięć

jakie podejmują sądy dyscyplinarne po przeprowadzeniu rozprawy” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2010 r., SDI 20/10, LEX nr 1615629).

Z powyższego wynika zatem, że **przepis art. 91a ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, w myśl którego, od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w drugiej instancji przysługuje stronom, Ministrowi Sprawiedliwości, Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej kasacja do Sądu Najwyższego, swoim zakresem obejmuje również zawarte w orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.** W związku zaś z tym, że w przeciwieństwie do kodeksu postępowania karnego, ustawa Prawo o adwokaturze nie wprowadza dodatkowych, uzależnionych od treści orzeczenia, podmiotowo – przedmiotowych ograniczeń w zakresie dopuszczalności wniesienia kasacji, należy skonstatować, że prawo do wniesienia kasacji opartej na zarzucie dotyczącym wyłącznie rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wydanym w drugiej instancji, przysługuje stronie niezależnie od treści pozostałych zawartych w tym orzeczeniu rozstrzygnięć. Ważne jest jedynie to, by zaskarżone rozstrzygnięcie naruszało jej prawa lub szkodziło jej interesom (art. 425 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze), a nadzwyczajny środek zaskarżenia został oparty na zarzucie rażącego naruszenia prawa (art. 91b ustawy Prawo o adwokaturze). Słuszność tej konstatacji potwierdza dotychczasowy dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych, wśród którego znajdziemy wyroki wydane po rozpoznaniu kasacji opartej na zarzucie dotyczącym rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., SDI 25/16, LEX nr 2076396; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2013 r., SDI 18/13, LEX nr 1339236; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2013 r., SDI 24/13, LEX nr 1375240).

W tym stanie rzeczy, odwołując się do językowych i systemowych (wewnętrznych) dyrektyw wykładni, należało uznać, że wywiedziona w przedmiotowej sprawie kasacja, oparta na zarzucie naruszenia prawa procesowego tj. art. 95 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 95d ustawy Prawo o

adwokaturze, „poprzez jego obrazę i obciążenie obwinionego kosztami postępowania drugoinstancyjnego pomimo braku jego skazania”, jest kasacją dopuszczalną.

Trafność powyższego stanowiska wspierają także racje zakotwiczone w dyrektywie takiego wykładania danej regulacji prawnej, aby uzyskać stan spójności zewnętrznej (systemowej) w obszarze prawa. W tym wypadku chodzi o sferę spójności wertykalnej, w relacji Konstytucja - przepisy ustawy Prawo o adwokaturze. Prowadzone zasadniczo na podstawie przepisów ustawy Prawo o adwokaturze postępowanie dyscyplinarne (jak wcześniej wskazano, w tym postępowaniu jedynie subsydiarnie stosuje się przepisy k.p.k.) lokować należy w ramach wyodrębnianej na gruncie konstytucyjnym grupy postępowań przewidujących odpowiedzialność typu represyjnego (zob. uzasadnienie wyroków Trybunału Konstytucyjnego z: 6 listopada 2012 r., K 21/11; 19 marca 2007 r., K 47/05; 11 września 2001 r., SK 17/00; 8 grudnia 1998 r., K 41/97). Skoro tak, w postępowaniu dyscyplinarnym, należało stronom, choćby w wąskich granicach określonych w art. 91a ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, zagwarantować możliwość realizacji prawa do sądu. Stanowisko to ma swoje umocowanie w treści art. 77 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny analizując w uzasadnieniu wyroku z 14 marca 2005 r. (K 35/04) relacje obu przepisów wskazał, że ustanawiają one konstytucyjne gwarancje prawa do sądu, przy czym art. 77 ust. 2 Konstytucji należy rozumieć jako szczegółowe rozwinięcie art. 45 ust. 1 Konstytucji, zaś między postanowieniami art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 istnieje organiczna więź, a treść tego ostatniego przepisu stanowi dopełnienie konstytucyjnego prawa do sądu wynikającego wprost z art. 45 ust. 1 Ustawy zasadniczej. Skoro więc rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w orzeczeniu stanowi jego integralną część, a ponadto pozostaje w funkcjonalnym związku z wynikającą z tego orzeczenia treścią rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej, to nie byłoby trafne na gruncie ustawy Prawo o adwokaturze wyłączenie w tym zakresie możliwości wniesienia kasacji.

Merytorycznemu rozpoznaniu kasacji w przedmiotowej sprawie nie stał na przeszkodzie fakt, że obwiniony „równolegle” zaskarżył odwołaniem zawarte w

orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego. W związku z tym, że rozstrzygnięcie co do kwestionowanych kosztów przybrało formę orzeczenia, a nie postanowienia, nie przysługiwał od niego, na podstawie art. 426 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze, zwykły środek odwoławczy. Tym samym, zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze, środek ten należało pozostawić bez rozpoznania, co też Prezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury *de facto* uczynił, choć treść wydanego zarządzenia nie konweniuje ściśle z brzmieniem wskazanego wyżej przepisu art. 429 § 1 k.p.k.

Przechodząc teraz do oceny zasadności kasacji trzeba stwierdzić, że przepis art. 95l ust. 2 ustawy Prawo o adwokaturze wyraźnie stanowi, że *koszty postępowania ponosi obwiniony w razie skazania, a w pozostałych wypadkach izba adwokacka*. W przedmiotowej sprawie zaś obwiniony został obciążony kosztami postępowania odwoławczego mimo, że postępowanie w stosunku do niego zostało umorzone. Nie ma przy tym znaczenia, że umorzenie postępowania było następstwem uznania przypisanego obwinionemu czynu za wypadek mniejszej wagi. Pamiętać bowiem należy, że wyrokiem skazującym jest jedynie wyrok, na mocy którego sąd uznaje oskarżonego za winnego i wymierza mu karę lub inny środek karnoprawnej reakcji, względnie skazuje oskarżonego i odstępuje od wymierzenia kary. Uwagi te są w pełni aktualne również na gruncie postępowania dyscyplinarnego. Podkreślenia wymaga również to, że w wyroku, a tym samym i orzeczeniu umarzającym postępowanie, niezależnie od przyczyn umorzenia, nie powinno się zawierać stwierdzenia o uznaniu oskarżonego (obwinionego) za winnego (zob. szerzej A. Kryże [w:] A. Kryże, P. Niedzielak, K. Petryna, T.E. Wirzman, Kodeks postępowania karnego. Praktyczny komentarz z orzecznictwem Warszawa 2001, s. 722). W powyższym kontekście nadmienić trzeba, że reguła ta na gruncie przedmiotowej sprawy została przez sąd pierwszej instancji „złamana”. Z uwagi jednak na specyfikę postępowania kasacyjnego i zakres zaskarżenia określony samą kasacją, Sąd Najwyższy musi w tym miejscu jedynie ograniczyć się do stwierdzenia tego faktu, nie mając możliwości orzeczniczego ingerowania w tę sferę.

Rażące naruszenie prawa aktualizuje się wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości (por. SN w uzasadnieniu wyroku z 29.05.2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012/10/107; W. Grzeszczyk, *Kasacja w sprawach karnych*, Warszawa 2001, s. 128 i n.). Skoro z treści art. 95l ust. 2 ustawy Prawo o adwokaturze wynika jednoznacznie, że *koszty postępowania ponosi obwiniony w razie skazania, a w pozostałych wypadkach izba adwokacka*, zaś co do obwinionego nie zapadło orzeczenie skazujące, to naruszenie prawa procesowego, którego dopuścił się sąd odwoławczy, należało uznać za rażące.

Uwzględnienie kasacji za zasadną skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej obciążenia obwinionego kosztami postępowania odwoławczego i w tym zakresie przekazano sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy nie mógł bowiem, tak jak o to wnosił skarżący, „zmienić zaskarżonego orzeczenia przez nieobciążanie obwinionego kosztami postępowania”. W niniejszej sprawie, z uwagi na jednoznaczną treść art. 537 § 2 k.p.k. zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze, musiało zostać wydane orzeczenie kasatoryjne oraz rozstrzygnięcie następcze przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania.

Ponowne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego, w wyznaczonym wyrokiem Sądu Najwyższego zakresie, będzie więc obowiązkiem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury. Rozstrzygając w powyższej kwestii orzeczeniem, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury powinien uczynić to respektując poczynione wyżej wskazania Sądu Najwyższego.